

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 459/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Kristínou Mitrovou Polkovou, advokátkou, Na priekope 174/13, Žilina, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Ndt 20/2023 zo 14. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Ndt 20/2023 zo 14. februára 2024 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu finančné zadostučinenie 5 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ndt 17/2020 z 8. októbra 2020 bolo podľa § 32 ods. 1 Trestného poriadku rozhodnuté, že [REDAKOVANÉ], sudkyňa najvyššieho súdu, je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania (na podklade ňou oznámenej zaujatosti z dôvodu kolegiálnych vzťahov so sťažovateľom a z dôvodu, že v prejednávanej veci mala byť vypočutá ako svedkyňa) v trestnej veci sťažovateľa a spol. vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 1Tp/5/2020 a najvyššom súde pod sp. zn. 2 Ndt 26/2020 (t. j. z rozhodovania o oznámenej zaujatosti sudcu [REDAKOVANÉ] v rámci rozhodovania o sťažovateľovej sťažnosti podanej proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 1Tp/5/2020 zo 17. septembra 2020 o jeho vzatí do väzby a jej nenahradení zákonnými náhradami). K jej vylúčeniu došlo z dôvodu, že hoci nešlo o rozhodovanie o samotnej sťažnosti, ale „len“ o oznámenej zaujatosti sudcu, mala byť v prerokúvanej veci vypočutá v procesnom

postavení svedkyne. Ostatná časť jej oznámenia bola popri týchto skutočnostiach vyhodnotená ako bez významu.

3. Ďalším uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Ndt 4/2024 z 27. februára 2024 bolo podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku rozhodnuté, že [REDAKOVANÉ], sudkyňa najvyššieho súdu, je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 13Nt 2/2024 a najvyššom súde pod sp. zn. 2Ndt 3/2024 (t. j. z rozhodovania o oznámenej zaujatosti iného sudcu, pozn.). K predmetnému rozhodnutiu došlo na podklade sudkyňou oznámenej zaujatosti pre pomer k veci z dôvodu, že predchádzajúcim uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Ndt 17/2020 z 8. októbra 2020 (pozri bod 2 tohto uznesenia, pozn.) bola vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania vo veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. 1Tp/5/2020 z dôvodu, že v nej vypovedala ako svedok. Jej výpoveď sa týkala skutkov, za ktoré bol sťažovateľ odsúdený, v ktorej v tom čase žiadal o povolenie obnovy súdneho konania – sp. zn. 13T/2/2021. Hoci v danej veci nešlo priamo o rozhodovanie o návrhu na povolenie obnovy konania, jej vypočutie ako svedkyne ju podľa názoru najvyššieho súdu vylúčilo z dotknutého rozhodovania (o oznámenej zaujatosti iného sudcu v danej veci).

4. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Ndt/16/2023 z 25. októbra 2023 bolo podľa § 32 ods. 1 Trestného poriadku rozhodnuté, že [REDAKOVANÉ], sudkyňa najvyššieho súdu, nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania (na podklade ňou oznámenej zaujatosti pre pomer k osobe sťažovateľa z dôvodu kolegiálnych vzťahov – z objektívneho hľadiska nestrannosti) v trestnej veci sťažovateľa vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 2Tost/22/2023 (t. j. z rozhodovania o sťažovateľovej sťažnosti podanej proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 4T/7/2023 zo 11. septembra 2023 o nevyhlásení [REDAKOVANÉ] z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. 4T/7/2023). K jej vylúčeniu nedošlo z dôvodu, že ich vzťah neprekročil rámec pracovného vzťahu a nie je spôsobilý vyvolať objektívne pochybnosti o jej nezaujatosti.

5. Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) bola 20. júla 2023 na sťažovateľa podaná obžaloba pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2020 (aktuálne vedená na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky pod sp. zn. XX/1 Gv 122/24/1000). Konanie je vedené na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 4T/7/2023. Predmetná trestná vec napadla zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ], ktorá vo veci oznámila svoju zaujatosť.

6. Najvyšší súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu [REDAKOVANÉ] a sudcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] namietaným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Ndt/20/2023 zo 14. februára 2024 rozhodol, že podľa § 32 ods. 1 Trestného poriadku [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 4T/7/2023. Predmetnému rozhodnutiu predchádzalo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Ndt 1/2024 zo 16. januára 2024, ktorým bolo podľa § 32 ods. 1 Trestného poriadku rozhodnuté, že [REDAKOVANÉ] (na podklade ňou oznámenej zaujatosti) nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 2Ndt/20/2023.

II. Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

- a) k porušeniu namietaných práv došlo tým, že o oznámení zaujatosti sudkyne [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] rozhodovala (okrem iných, pozn.) sudkyňa najvyššieho súdu [REDAKOVANÉ], ktorá bola uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ndt 17/2020 z 8. októbra 2020 vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci (bod 4, 6 a 7 ústavnej sťažnosti, pozn.);
- b) v tom istom trestnom konaní (hoci v jeho odlišnom štádiu) existujú rôzne rozhodnutia o vylúčení (2x) a nevylúčení (2x) sudkyne [REDAKOVANÉ] z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci. Nemožno pripustiť, aby sa už raz vylúčená sudkyňa stala v priebehu rovnakého trestného konania sudkyňou, u ktorej nie je dôvod na vylúčenie (nie je dôvod, aby sa o jej vylúčení rozhodovalo opätovne);
- c) uznesením sp. zn. 4T/7/2023 z 25. apríla 2024 sudkyňa [REDAKOVANÉ] prijala obžalobu prokurátora z 20. júla 2023 podanú na sťažovateľa a v jeho trestnej veci nariadila pojednávanie. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, v ktorej okrem iného namieta nezákonnosť zloženia senátu najvyššieho súdu, ktorý napadnutým uznesením nevylúčil [REDAKOVANÉ] z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci z dôvodu, že v senáte rozhodovala už vylúčená sudkyňa [REDAKOVANÉ];
- d) princíp subsidiarity v konaní pred ústavným súdom rešpektuje, avšak v jeho veci sú splnené podmienky na prípustnosť ústavnej sťažnosti, keďže ide o «*živú vec*» a ochrana ústavnosti musí byť rýchla, účinná a hospodárna. Poukazuje pritom na skutkovú obdobnosť (sú „*takmer totožné*“) s nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 44/2023-48 z 30. marca 2023 a jeho závery (jeho bod 34);
- e) podaním ústavnej sťažnosti odvracia riziko zmeškania lehoty na jej podanie pre prípad, ak by nebol úspešný pri využití riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov;
- f) žiada, aby po prijatí jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd prikázal Špecializovanému trestnému súdu zdržať sa „*vykonávania úkonov, najmä vydania rozsudku vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu*“ o ústavnej sťažnosti.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým nedošlo k vylúčeniu [REDAKOVANÉ] z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 4T/7/2023 z dôvodu, že ako predsedníčka vo veci konajúceho senátu rozhodovala [REDAKOVANÉ], ktorá bola uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ndt 17/2020 z 8. októbra 2020 vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci (vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 1Tp/5/2020 a najvyššom súde pod sp. zn. 2 Ndt 26/2020).

9. Z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva (okrem iného, pozn.) aj právo účastníka súdneho konania na nestranný súd, ktorému zodpovedá ústavná povinnosť súdov prerokovať a rozhodnúť každú vec tak, aby voči účastníkom postupovali nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžali a objektívne posúdili všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Obsahom

práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť nimi označeného sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu ústavne akceptovateľným spôsobom prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (m. m. I. ÚS 73/97). Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom je v trestnom súdnom konaní garantované najmä prostredníctvom inštitútu vylúčenia sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania predmetnej veci pre zaujatosť. Z uvedeného dôvodu možno sudcu vylúčiť buď na návrh účastníka (strany) súdneho konania, alebo na základe návrhu samotného sudcu.

10. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v trestnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [(ďalej len „zákon o ústavnom súde“); m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019, II. ÚS 257/2021].

11. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania a vyčerpaní všetkých dostupných a účinných opravných prostriedkov (riadnych aj mimoriadnych, ak ich v okolnostiach daného prípadu možno považovať za dostupné a účinné) možno na ústavnom súde namietat také pochybenia verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd. V prebiehajúcom trestnom konaní možno aj prípadné protiústavné procesné vady napraviť v rámci celého konania obvyklým a zákonom predvídateľným spôsobom, a to predovšetkým samotnými všeobecnými súdmi. Ingerenciu ústavného súdu do rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní a súdov v priebehu trestného konania je preto potrebné považovať, azda s výnimkou úplne mimoriadnej situácie, za neprípustnú (m. m. IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07, II. ÚS 356/2016, I. ÚS 59/2022).

12. V okolnostiach prerokúvanej veci ide o trestné konanie, ktoré je vedené proti sťažovateľovi v štádiu, v ktorom samosudkyňa Špecializovaného trestného súdu [REDAKOVANÉ] rozhodla o prijatí obžaloby, keďže podľa jej názoru spĺňa zákonné náležitosti, na základe čoho vo veci nariadila hlavné pojednávanie. Sťažovateľ namieta neústavnosť napadnutého uznesenia, ktorým nebola vo veci konajúca sudkyňa [REDAKOVANÉ] vylúčená z vykonávania úkonov trestného

konania v jeho trestnej veci, a to z dôvodu, že ako predsedníčka o tejto veci konajúceho senátu najvyššieho súdu rozhodovala [REDAKOVANÉ], ktorá bola skorším uznesením najvyššieho súdu vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci (bod 8 tohto uznesenia, pozn.). Prípustnosť tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľ odvodzuje od záverov nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 44/2023-48 z 30. marca 2023, v ktorom boli skutkové okolnosti „*takmer totožné*“.

13. Keďže sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta rozhodnutie, ktorým nebola z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci vylúčená sudkyňa Špecializovaného trestného súdu, ústavný súd v nadväznosti na bod 11 odôvodnenia tohto rozhodnutia poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ bude môcť v jeho veci, ak by sa to ukázalo ako potrebné, využiť možnosť podania opravného prostriedku vo forme odvolania podľa § 306 Trestného poriadku, prípadne aj dovolania podľa § 368 ods. 1 v spojení s § 371 ods. 1 písm. a) a e) Trestného poriadku. V naznačenej súvislosti ústavný súd pripomína, že § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku je postavený na slovnom spojení „sudca..., ktorý mal byť vylúčený...“, pričom takto formulovaná dikcia dôvodu dovolania neumožňuje dovolaciemu súdu odmietnuť dovolanie pre absenciu tohto dôvodu iba odkazom na iné rozhodnutie(-a) o ne/vylúčení sudcu. Naopak, ústavnou povinnosťou dovolacieho súdu je v záujme reálneho naplnenia práv obvineného podľa čl. 46 ods. 1 spojení s čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru pri takto uplatnenom dôvode dovolania meritórne skúmať, či sudca (vo vzťahu ku ktorému bol tento dovolací dôvod uplatnený) mal alebo nemal byť (teda nie či bol alebo nebol) vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania (m. m. I. ÚS 129/2010, I. ÚS 584/2023).

14. Vo veci sťažovateľa teda momentálne prebieha trestné konanie, v ktorom sťažovateľ disponuje efektívnymi prostriedkami nápravy prípadných porušení jeho základných práv, a to predovšetkým zo strany všeobecného súdnictva, či už pri predbežnom prejednaní, resp. preskúmaní obžaloby, na hlavnom pojednávaní, a taktiež v rámci riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov proti meritórnym rozhodnutiam všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 428/2021, I. ÚS 59/2022). Zároveň ústavný súd v okolnostiach prerokúvanej veci neidentifikoval ani tzv. mimoriadnu situáciu (podľa bodu 11 tohto uznesenia, pozn.), na podklade ktorej by mohol už v aktuálnom štádiu zasiahnuť do prebiehajúceho trestného konania. Pre komplexnosť dopĺňa, že aj samotný sťažovateľ explicitne v ústavnej sťažnosti uviedol, že proti uzneseniu, ktorým bola v jeho veci prijatá obžaloba podal sťažnosť, v ktorej uplatnil aj námietky, ktoré aktuálne prezentuje v ústavnej sťažnosti.

15. V otázke prípustnosti ústavnej sťažnosti sťažovateľ v konkrétnej odkazuje na bod 34 nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 44/2023-48 z 30. marca 2023, ktorého skutkové okolnosti sú podľa jeho názoru „*takmer totožné*“ s tými, ktoré nastali v okolnostiach jeho trestnej veci a v rámci ktorého došlo k preskúmaniu rozhodnutia aj v prebiehajúcom trestnom konaní. V tomto bode (34) nálezu bolo konštatované: *«Vzhľadom na špecifické okolnosti prejednávanej veci uvádzané v predchádzajúcich bodoch tohto nálezu ústavný súd uzatvára, že v posudzovanom prípade je daná jeho právomoc posúdiť ústavnú sťažnosť sťažovateľky, ktorú je potrebné kvalifikovať ako prípustnú, pričom z ústavného princípu materiálnej ochrany ústavnosti vrátane základných práv a slobôd vyplýva požiadavka nezaťažovať trestné stíhanie akýmkoľvek procesnými vadami týkajúcimi sa rozhodovacej formácie a jej personálneho obsadenia na najvyššom súde pri rozhodovaní o návrhu prokurátora o delegácii sťažovateľkinej veci. Ústavný súd preto považoval za potrebné podrobiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ústavnej kontrole a odstrániť jeho prípadný nepriaznivý dopad na základné práva sťažovateľky. Ochrana ústavnosti musí byť rýchla, účinná*

a hospodárna. Preto je žiaduce, aby sa otázky nestrannosti členov senátu najvyššieho súdu pri rozhodovaní o odňatí a prikázaní sťažovateľkinej veci vyriešili už v tomto štádiu konania, o to viac, že ide o tzv. „živú“ vec a vo veci prebieha trestné konanie vo fáze hlavného pojednávania.» Ústavný súd však poukazuje aj na ďalší názor, ktorý vyslovil v náleze ústavného súdu č. k. IV. ÚS 44/2023-48 z 30. marca 2023: „Pokiaľ najvyšší súd tvrdí, že ak bol sudca vylúčený z vykonávania úkonov v jednej trestnej veci, neznamená to automaticky jeho vylúčenie v ďalších trestných veciach toho istého obvineného (obžalovaného), ústavný súd uvádza, že sa týmto stanoviskom stotožňuje. Zároveň však ústavný súd pripomína, že takémuto záveru musí predchádzať proaktívny prístup sudcu spočívajúci v podaní oznámenia zaujatosti tak, ako to ostatne predvída Trestný poriadok v jeho § 32 ods. 1.“

16. V okolnostiach citovaného nálezu ústavného súdu teda išlo o rozhodovanie o delegácii trestnej veci inému súdu a v tejto súvislosti aj vyriešenie otázky nestrannosti členov senátu najvyššieho súdu pri rozhodovaní o odňatí a prikázaní veci v prebiehajúcom trestnom konaní. V konkrétnostiach išlo o to, že vo veci konajúca sudkyňa mala byť podľa tamojšej sťažovateľky vylúčená z konania a rozhodovania o delegácii jej trestnej veci s ohľadom na predchádzajúce rozhodnutie najvyššieho súdu, na základe ktorého bola vylúčená pre pomer k sťažovateľke z konania týkajúceho sa inej trestnej veci.

17. Ústavný súd v uvedenom náleze prisvedčil názoru najvyššieho súdu, že vylúčenie z vykonávania úkonov trestného konania je potrebné vyhodnocovať autonómne a osobitne v každej veci. K tomuto postupu ale mala pristúpiť podmienka, aby sudkyňa, ktorá ako jedna z členov konajúceho senátu (o delegácii trestnej veci) sama podala oznámenie o zaujatosti pre pomer k sťažovateľke alebo by bola sťažovateľka vopred včas oboznámená so zložením senátu, ktorý bude o návrhu na odňatie a prikázanie veci rozhodovať (k čomu nedošlo, pozn.). Ak by k opomenutiu, čo sa týka oznámenia dôvodov možnej zaujatosti, nedošlo, mohol najvyšší súd posúdiť a vyhodnotiť možnú zaujatosť sudkyne a rozhodnúť o jej (ne)vylúčení v prípade jej účasti na prejednávaní návrhu prokurátora o delegácii.

18. Ústavný súd uvádza, že skutkové okolnosti sa javia v prejednáwanej veci obdobné ako v náleze ústavného súdu č. k. IV. ÚS 44/2023-48 z 30. marca, avšak v okolnostiach aktuálne prerokúvanej ústavnej sťažnosti sudkyňa [REDAKOVANÉ] oznámila svoju zaujatosť pre pomer k osobe sťažovateľa, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Ndt 1/2024 zo 16. januára 2024 tak, že nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 2Ndt 20/2023. Uvedené rozhodnutie sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, resp. návrhu na rozhodnutie nenamieta (hoci obsah jeho námietok v podstate smeruje proti takému rozhodnutiu). Aj táto okolnosť teda odlišuje prerokúvanú vec s tou, na ktorú odkazuje sťažovateľ, v dôsledku čoho ústavný súd nemá dôvod odkloniť sa od svojej doterajšej judikatúry (týkajúcej sa ne/prípustnosti ústavnej sťažnosti), pričom tým nepopiera ani svoje závery vyslovené v náleze č. k. IV. ÚS 44/2023-48 z 30. marca 2023.

19. Ako ďalšiu dôležitú skutočnosť ústavný súd vyhodnotil fakt, že pokiaľ sťažovateľ namieta rozhodnutie o nevyhlásení [REDAKOVANÉ] z vykonávania úkonov v jeho trestnej veci (z dôvodu, že ako predsedníčka vo veci konajúceho senátu rozhodovala [REDAKOVANÉ], ktorá bola uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ndt 17/2020 z 8. októbra 2020 vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci), v ústavnej sťažnosti absentuje argumentácia o tom, aký dopad má napadnuté uznesenie na ním namietané práva z pohľadu

materiálnej ochrany jeho práv. Neuvádza, či sa s predmetným záverom (nevyklúčením sudkyne) nestotožňuje, resp. či nedošlo k vylúčeniu [REDAKOVANÉ], ktorá je zákonnou sudkyňou v jeho trestnej veci, na podklade ňou podaného oznámenia zaujatosti z dôvodu, že vo veci rozhodovala [REDAKOVANÉ]. Práve naopak, ako je zrejmé z napadnutého uznesenia, sťažovateľ vo vyjadrení sa k oznámeniu zaujatosti [REDAKOVANÉ] (s. 3 napadnutého uznesenia, pozn.) v podstate spochybnil včasnosť ňou podaného oznámenia zaujatosti, keď uviedol: „*Od podania obžaloby do oznámenia sudkyne o okolnostiach, ktoré môžu byť dôvodom pre jej vylúčenie z vykonávania úkonov trestného konania uplynula doba 5 mesiacov a v tomto období sudkyňa bez oznámenia okolnosti spochybňujúce jej nezaujatosť vykonávala procesné úkony a dokonca vydala rozhodnutie v merite veci (trestný rozkaz z 2. augusta 2023) .“*

20. Sumarizujúc všetky vo veci uvedené skutočnosti, ústavný súd uzatvára, že pokiaľ ide o samotné nevyklúčenie sudkyne [REDAKOVANÉ] z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre nedostatok právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde (bod 9 až 14 tohto uznesenia, keďže samotné vylúčenie, resp. jej nevyklúčenie bude môcť namietať v ďalšom priebehu trestného konania pozn.).

21. K argumentácii, že v rámci napadnutého uznesenia ako členka konajúceho senátu rozhodovala [REDAKOVANÉ], ktorá bola uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ndt 17/2020 z 8. októbra 2020 vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v sťažovateľovej trestnej veci, je potrebné rezumovať, že sudkyňa svoju možnú zaujatosť vo veci oznámila a bolo o nej rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu, ktoré sťažovateľ nenamietal. Zároveň túto svoju argumentáciu neprepojil s prípadným dopadom na jeho trestnú vec, t. j. s nevyklúčením zákonnej sudkyne z vykonávania úkonov v jeho trestnej veci. Práve naopak, v súvislosti s ním vlastne spochybnil včasnosť sudkyňou podaného oznámenia zaujatosti, na základe čoho ústavný súd nenašiel príčinnú súvislosť medzi obsahom namietaných práv a napadnutým uznesením (bod 15 až 19 tohto uznesenia, pozn.). V nadväznosti na uvedené ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu